

Grund heller ikke. Men forøvrig gjorde hun sig ingen falske Forestillinger om de Hensyn, som Nannys søsterlige Følelse vilde paalægge hende. Hun kunde endda tænke sig, at det havde været Nanny en særlig Glæde at lokke netop hendes Forlovede i sine Garn. Hun forstod nu, at det var Triumf, hun havde læst i hendes Øjne, dengang hun ved sin Hjemkomst straks gav sig til at fortælle om sit Sammentræf med Per i Rom. Den forkælede Søster havde jo aldrig kunnet tilgive hende, at hun ikke som alle andre vilde lade sig bedaare af hende men endog i fuld Aabenhed havde tilstaaet, hvor inderlig hendes falske og behagesyge Væsen var hende imod.

Der var nu ikke Tale om, at Jakobe lod sig mærke med nogetsomhelst. Med sin næsten overmenneskelige Selvbeherskelse, — den, som Lidelsen havde opøvet hos hende, fra hun var Barn — gennemførte hun sin Rolle som lykkelig Brud. Skønt hun saae og hørte alting som gennem en Taage og hele Tiden havde en Fornemmelse af at befinde sig paa et gyngende Skib, var der ikke andet at se paa hende, end at hun var endnu lidt blegere end sædvanlig og syntes noget træt. Kun overfor Per kunde hun ikke forstille sig. Ikke et Ord havde hun talt til ham, efter at det var gaaet op for hende, hvad der var i Vejen med ham. Hver Gang han havde sagt noget til hende, havde hun vendt Hovedet bort.